

ΣΚΗΝΑΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΝΑΔΙΚΗ: ΒΙΟΥ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλάδ. 396-)

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ κυνηγός, φέρων τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον, καὶ ἐπαρεύετο διὰ μέσου τῶν δένδρων, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα κατέσταζον ἐπ' αὐτόν· καὶ ὅτε ἐφθασεν εἰς μέρος ἀνοικτὸν, ὅθεν ἐφάνετο ὁ ποταμὸς Ἅγιος Ἰωάννης, ἐστάθη καὶ περετῆρει τοὺς ὑλοτόμους προχωροῦντας ὑπὸ τὰ πρὸς τὰς ὄχθας κυρτούμενα δένδρα. Ὁ Τωβίας, ἱστάμενος ὀρθίως ἐπὶ τῆς πρῶτης, ἐδρακτυλοδείκτει πρὸς τοὺς συντρόφους τὸν δρόμον ὅπως μὴ ἐγγρίψωσιν εἰς ἄμμον καὶ βράχους· καὶ ἀνυψῶν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τὴν μεγάλην αὐτοῦ χεῖρα, ἐρρήθμιζε τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ταχεῖαν κίνησιν τῶν κωπῶν, ὅμοιος πρὸς χοροστάτην ἐδηγοῦντα μουσικούς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἰ καὶ ὅλως ἀμαθής, καὶ ὅλως ἀφιερωμένος εἰς τὴν καταστροφὴν παντός, ὅ,τι θέλγει τὸν ποιητὴν καὶ τὸν τεχνίτην, εἶχε τι μεγαλεῖον· καὶ μεταξύ τῆς σιωπηλῆς ἐκείνης ἐρημίας, τὴν ὁποίαν ἡ βροχὴ καθίστα ἀγριωτέραν, ἀντιπροσώπει τὴν ζώην, τὴν κίνησιν, τὴν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν, εἰς τὴν ὁποίαν πᾶν τὸ ὑπάρχον ἐπὶ τῆς γῆς ὑποτάσσεται ἐπὶ τέλους καὶ ὑπακούει.

Οἱ ὑλοτόμοι διευθύνοντο ὅπου καὶ ὁ ἵππεύς· ἐπειδὴ ὅμως ἐκείνοι ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ περπατήσωσι τὰς καμπὰς τοῦ ποταμοῦ, οὗτος ὑπερέδωκε κατὰ πολὺ τοὺς πλείοντας. Περὶ δὲ μεσημβρίαν, ὅτε ὁ ἥλιος ἐφάνη μεταξύ τῶν νεφῶν, ἄτινα σκορπίζόμενα πρὸς ἄρκτον ἐσωρεύοντο λευκά, ὥς γίνεται πάντοτε μετὰ τὴν φθινοπωρινὴν βροχὴν κατὰ τὰ εὐκρατῆ κλίματα, ὁ κυνηγὸς ἐφάνη πρὸ τοῦ φραγμοῦ, τοῦ περικλείοντος τὴν περιοχὴν τῆς εἰς τὸν Κ. Βλούμεμπαχ ἀνηκούσης γῆς. Ὁ λευκὸς οἶκος, καίμενος ἐπὶ θέσεως ὑψηλῆς, ἐφαίνετο ὡραιότερος μεταξύ τῶν ἡλικῶν ἀκτίνων τοῦ Μαΐου. Κατὰ τὰ Ἀμερικανικὰ δάσκη, μεταξύ τῶν ἐκχερσώσεων, αἵτινες ἐννοοῦνται εὐκόλως ἐκ τῶν πεφλογισμένων δένδρων, τῶν ἐνομαζομένων ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν ἀποίκων stumps, καὶ ἡ ἐλαχίστη καλύβη, κατασκευασμένη ἐκ ξύλων καὶ ἐστεγασμένη διὰ φλοιῶν κυπρίσσεων ἢ πεύκης, ἔχει τὸ ἥθος χαρωπὸν ἅμα δὲ καὶ σοβαρὸν.

Ἡ κατοικία τοῦ Βλούμεμπαχ ἐκείτῳ μεταξύ μεγάλου ἀγροῦ σίτου καὶ ἀραβοσίτου, ποῦ καὶ ποῦ ὠραϊζομένου ὑπὸ γηραλέων τινῶν δένδρων, ὅπως ἔχη τὴν ὄψιν ἀγγλικοῦ κήπου. Εἰς τὴν πρὸ τοῦ οἴκου αὐλὴν ὑπῆρχον ἐκατέρωθεν δύο οἰκοδομαὶ, τῶν ὁποίων ἡ μὲν ἀριστερὰ περιείχε τὰς φάτνας, τὰ κτηνοστάσια καὶ πολυπρίθμους ἄλλας κατατομάς, ἡ δὲ κορυφώ-

τέρα δεξιὰ τὸ κατάλυμα τοῦ ἐπιστάτου τοῦ κτήματος. Εἰς ταύτην κατέλυεν ἀπὸ τινῶν ἐβδομάδων ὁ ὑπὸ τῶν ὑλοτόμων ξενισθεὶς κυνηγός, σὺν Ἑρρίκος Ρέδουσι καλούμενος. Ὁ σὺν Ἑρρίκος, τὸν ὁποῖον ὁ φιλύποπος Τωβίας ἐξέλαθεν ἀντὶ μηχανικοῦ, σκοποῦντος νὰ κατασκευάσῃ δρόμους καὶ νὰ ἀνεγείρῃ μύλους, ἦτο ἀπλοῦς sportsman, ὅστις ὑπηρετήσας χρόνον τινὰ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ καὶ κυνηγήσας οὐκ ὀλίγον ἐκεῖ, περήτησε τὸ στρατιωτικὸν στάδιον καὶ ἐποδόθη ὅλως ἐλευθέρως εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτῷ πάθος. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν νοημόνων καὶ δραστηρίων εὐγενῶν, οἵτινες ἔχουσιν ἐν ταύτῳ καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ποιήσεως καὶ τὸν πρακτικὸν νοῦν τὸν ἰδιάζοντα εἰς τὴν βρετανικὴν φυλὴν. Οἱ ἀτρόμητοι αὐτοὶ περιηγηταί, μελετῶντες κατὰ βάθος τὴν χώραν τὴν ὁποίαν φάνονται ὅτι ἀπλῶς διέρχονται, μετρεῖσιν καὶ ἐκτιμῶσι τοὺς πόρους αὐτῆς. Ἐν τῷ διαστήματι τῶν περιπλανήσεων αὐτῶν, καταγράφουσι τὰς ἰδίας ἐντυπώσεις, προσθέτουσι παντὸς εἶδους σκέψεις, καὶ παραδίδουσιν αὐτάς εἰς τὸ δημόσιον, συντάττοντες βιβλία ἀπλῶς μὲν ἀλλὰ νουνεχῶς γεγραμμένα, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκουσι πάντες. Νὰ μὲν τὸ ἔργον ἀναφάνεται συνεχῶς εἰς τὰ συγγράμματα ταῦτα· περιέχουσιν ὅμως σχεδὸν πάντοτε ἐπωφελεῖς εἰδήσεις καὶ συνετὰς συμβουλὰς περὶ τῆς ὠφελείας, ἣν τινὰ δύναται τις νὰ πορισθῇ εἰς χώρας μεμακρυσμένας. Οἱ ἄγγλοι ἀναγνώσται, οἵτινες πολυπραγμονοῦσι καὶ τὰ ἐλάχιστα ὅπως ἐπιχειρήσωσι τι νέον, διορῶσιν ἀμέσως τὸ πρακτικὸν μέρος, καὶ πολλάκις ὁ κυνηγός, ὁ ἐξυμνήσας μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ δάσκη καὶ τὴν ἐρημίαν, κυριευόμενος ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ ἀγρίου βίου, προκαλεῖ πρῶτος αὐτὸς τὰς μεγάλας ἐκχερσώσεις, αἵτινες φέρουσι τὸν θάνατον εἰς πᾶν ὅ,τι ἐγκατένευσεν αὐτόν, εἰς πᾶν ὅ,τι συνεκίνησε τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

Πεζεύσας ὁ Κ. Ἑρρίκος Ρέδουσι ἔδωκε τὸν ἵππον εἰς τὸν ἵπποκόμον, καὶ ἀποβαλὼν τὸ κυνηγετικὸν αὐτοῦ ἐνδυμα, ἐφόρεσεν ἄλλο, προσῆκον εἰς εὐγενή, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν αἵθουσαν τοῦ Κ. Βλούμεμπαχ. Οὗτος δὲ, καθήμενος παρὰ μικρὰν τράπεζαν πρὸ τῆς ἐστίης, (σημειωτέον ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν δασῶν ἀνάπτουσι καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ ἔτος πῦρ) ἀντέγραφε μουσικὴν.

— Σὺρ Ἑρρίκος, ἀνέκραξε προχωρήσας μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν ξένον, πόθεν ἐρχεσθαι; ποῦ ἐπέρασας δύο νύκτας; Μὰ; ἐπροξένησας, φίλε μου, μεγάλην ἀνησυχίαν. Λύκοι, ἄρκτοι, ἄλλα θηρία . . . πολὺ ἐφοβήθην. Διὰ τοῦτο, ἀντιγράφω τὴν μουσικὴν, ἕκκαμα δεκαπέντε λάθη. Πέζουρεις, σὺρ Ἑρρίκος, ὅτι ἡ κόρη μου μόνον διδάσκαλον ἔχει ἐμέ· πρέπει νὰ τὴν διδάξω γαλλικὰ, ἱστορίαν, μουσικὴν, εἰς ἓνα λόγον ὅ,τι ἡτέρω . . . Δὲν ὁρᾷ ἐπρογεύθης βέλαια.

Ἄς περίσωμεν εἰς τὸ ἐστιατώριον . . . Ἐ, Μπίλ! φέρε γρήγορα πρόγευμα.

Ὁ Μπίλ ἦτο ἀρχαῖος ὑπηρέτης γεννηθεὶς εἰς τὴν Νέαν Σκωτίαν, καὶ μὲν ἀργός, ἀλλ' ἀκριβὴς καὶ σιωπηλός. Μετὰ δεκαπέντε λεπτά, κρέας βόειον καὶ θηρευτικόν, ἕνα δὲ καὶ ζυθος καὶ claret ἐστόλισαν τὴν τράπεζαν. Τὰ πινάκια ἦσαν κυκλᾶ, σχέδια ἔχοντα μεγάλα παριστῶντα παλάτια, ἐκκλησίας, ἐπαύλεις, κήπους καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ γαλλικὴ φιλοκαλία δὲν ἀγαπᾷ τὰς βαναύσους τάτας γραφάς· κατὰ τὰς ἀποικίας ἑμῶς ἔχουσι διπλὴν τὴν ἀξίαν· πρῶτον μὲν ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Εὐρωπαϊοῦ τὸν ἀρχαῖον κόσμον, καὶ δεύτερον ἐμπνέουσιν εἰς τὸν γεννηθέντα μακρὰν τῆς πατρίδος θυμῳ καὶ σέβας πρὸς τὰς χώρας ὅπου γίνονται τόσον ὠραῖα πράγματα.

Ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἔραγεν ὡς πᾶς λιμώττων, διηγούμενος ἐν τῷ μεταξὺ τὰ περιστατικὰ τῆς προλαβούσης. Ἐνῷ δὲ ὠμίλει περὶ τῶν ὑλοτόμων, εἰσῆλθεν ἡ θυγάτηρ τοῦ φιλοξενούντος αὐτὸν, ἡ Κ. Γιαννοῦλα. Ἐπειδὴ δὲ ἐσχωρήθη ἵνα προσαγορεύσῃ αὐτήν·

— Καθῆσθε, Κ. Ρέδουσι, εἶπεν ἡ νέα. Ἡρχόμεν νὰ ἰδῶ, πάτερ μου, ἂν ἐτελείωσας τὴν ἀντιγραφὴν τῆς μουσικῆς . . .

— Ἀκόμη, κόρη μου, θὰ τὴν ἔχῃς ἀπόψε. Ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἔχασε τὸν δρόμον, ὡς τὸ ὑπέθεσεν . . . Δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ τρέχῃ τις μόνος εἰς τὰ δάση. Καὶ ἂν δὲν ἀπῆνταν τοὺς ὑλοτόμους καὶ τὸν Τωβίαν Ἀρβιγκ, θ' ἀπέθνησκεν ἴσως ἀπὸ τὴν πείναν.

— Οἱ ὑλοτόμοι καταδικαίνου; ἠρώτησεν ὁπωσὺν τεταραγμένη ἡ νέα.

— Ἀνεχώρησαν σήμερον ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Καττάρρακτς. Ὁ ἀρχηγὸς των, Κ. Βλούμεμπαχ, ὁ Τωβίας Ἀρβιγκ, ὡς τὸν ὠνόμασας, εἶναι παράδοξος ἄνθρωπος. Ἐχει καὶ μὲν ἥθος ζωηρὸν, βλέμμα γοητικόν καὶ ὑπερήφανον· φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ παρουσίᾳ ἄλλου ἀνθρώπου, πλὴν τῶν συντρόφων του, μεταξὺ τοῦ δάσους τὸν ἐνοχλεῖ.

— Ὅταν συναιθίσῃ τις νὰ ζῇ μακρὰν τῶν πόλεων, ἀνεξάρτητος μεταξὺ τῶν δασῶν, καταντᾷ ἐνίοτε δύσπιστος καὶ ἀκοινωνήτος . . . Τὸν γνωρίζω πρὸ πολλῶν χρόνων· ἂν καὶ οἱ τρόποι του εἶναι τραχεῖς, δὲν μὲ φαίνεται κακὸς ἄνθρωπος.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Κ. Ρέδουσι· πιστεύω ὅτι δὲν θὰ βλάβῃ ποτὲ ὅποιον δὲν τὸν ἐνοχλήσῃ· ἀλλὰ . . .

— Μήπως ἐμαλλώσατε μὲ αὐτὸν, Κ. Ρέδουσι; ἠρώτησεν ἡ νέα.

— Διόλου, ἀπεκρίθη ὁ ξένος, καὶ διὰ τί; Ἐκάθησα εἰς τὸ κατάλυμά του, καὶ νομίζω ὅτι οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ σύντροφοί του δὲν ἔχουν νὰ παραπονεθοῦν ἀπὸ ἐμέ . . . Ἐννοῶ μόνον ὅτι δὲν μ' ἐφάνη

εὐχαριστημένος ὅταν μὲ εἶδε, καὶ μάλιστα ὅταν ἤκουσεν ὅτι μὲ φιλοξενεῖ ὁ πατήρ σας . . . Ἐννοεῖτε, κυρία, ὅτι ἀπέφυγα πᾶσαν συζήτησιν μὲ τὸν ἄγριον αὐτὸν Ἀμερικανόν . . .

— Καὶ ὅμως, ἐπανελάθεν ὁ Κ. Βλούμεμπαχ, ὁ ἄγριος αὐτὸς Ἀμερικανὸς εἶναι σημαντικὸν ὑποκείμενον. Εἰς ἓνα τόπον ὅπου ἕκαστος εἶναι πλάσμα τῶν ἰδίων αὐτοῦ κόπων, ἐξέχει μεταξὺ τῶν μικρῶν γεωπόνων, οἵτινες ἐκχερσόνουν τὴν γῆν μὲ τὰς ἰδίας τῶν χεῖρας. Συνεῖθισε νὰ ἔρχεται νὰ μᾶς ἐπισκέπτεται δις τοῦ ἔτους, ὅταν καταδικαίνη μὲ τὴν σχεδὴν τὸν ποταμὸν καὶ ὅταν ἐπικνέρεται . . . Προσπαθοῦμεν νὰ τὸν καλοδεχθῶμεν, ἂν καὶ οἱ τρόποι του, ὑπὲρ τὸ δέον θαρρότεοι, δὲν μᾶς πολυαρέσουν . . .

— Ἐγὼ τὸν βάλλω γυνῶσιν, εἶπεν ὁ σὶρ Ἑρρίκος· διότι εἶναι ἄτοπον ἄνθρωπος βάναντος νὰ ἐνοχλῇ μὲ τόσῃν τόλμῃν σεβαστὴν οἰκογένειαν . . . Τί λέγετε, Κ. Γιαννοῦλα, θέλετε νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις τοῦ κυρ Τωβί; . . .

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀκίνδυνον, ἀπεκρίθη ἡ νέα, καὶ ἐνδέχεται νὰ πάθῃτε τι δυστύχημα.

— Τί δυστύχημα; ἠρώτησεν ὁ ξένος. Θὰ τὸν κάμω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν νοστιμεύεσθε τὰς ἐπισκέψεις του.

— Καὶ αὐτὸς θὰ σὲ προσκαλέσῃ εἰς μονομαχίαν, ἐπέλαθεν ὁ οἰκοδεσπότης. Αἱ ἐπισκέψεις του εἶναι σπανιώταται, καὶ διὰ τοῦτο ἄλλο δὲν πάσχομεν παρὰ ὀλίγων ὥρων ἀηθίαν. Μετὰ ταῦτα νέωσας πρὸς τὴν κόρην ὅπως ἐξέλθῃ· — Ἡξέουρις, εἶπε, Κ. Ἑρρίκος, διὰ τί ζῶ εἰς τὰ βάθη τῶν ἀγρίων τούτων δασῶν, μακρὰν τῆς ἑλθετίας ὅπου ἐγεννήθην; διότι καὶ ἐγὼ ἐπροκάλεσά τινα εἰς μονομαχίαν, τὸν ὅποιον καὶ ἐφόνευσεν δυστυχῶς. Εἰς μάτην ἐπροσπάθησα νὰ λησμονήσω τὸν φόνον. Ἠναγκάσθην ν' ἀφῆσω τὰ μέρη τὰ ὅποια μὲ ἀνευθύνιζαν αὐτὸν, καὶ νὰ ἐγκαταλείψω διὰ παντὸς τὸν παλαιὸν κόσμον διὰ νὰ ταφῶ εἰς τὸν νέον, ἔπου ἀγωνίζομαι νὰ μὴν ἀκούω μήτε τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος μου . . . Σὲ παρακαλῶ θερμῶς, Κ. Ἑρρίκος, νὰ μὴν κάμῃς τίποτε, νὰ μὴν εἰπῇς τίποτε τὸ ὅποιον νὰ ἐρεθίσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον . . . Ἄν γέινῃ τοῦτο θὰ ταραχθῇ διὰ παντὸς ἡ εἰρήνη τὴν ὁποίαν ἤλθοι νὰ εὕρω εἰδῶ . . . Μὲ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη οὗτος· ὑπόσχομαι νὰ μὴ παρρησέθω . . .

Εἶπον καὶ ἐσχωρήθησαν· καὶ ὁ μὲν Βλούμεμπαχ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ δὲ Ρέδουσι εἰς τὰ δωμάτια αὐτοῦ. Ἡ Γιαννοῦλα, ἱσταμένη πλησίον παραθύρου, περιέφερε μελαγχολικῶς τὰ βλέμματα εἰς τὸν ἀπέραντον ὀρίζοντα. Πρὸς δυσμὰς ἤκούετο ἡ βοὴ τῶν Μεγάλων Καττάρρακτῶν, ὑπὲρ τοὺς ὁποίους τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, σφαιριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ τῶν

ὕδατων, παρήγαγε λαμπράν ἑρίδα. Δευκοκέφαλοι αἱτοὶ, περιφερόμενοι εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκάθηντο ἐνίοτε ἐπὶ τῶν ξηρῶν κλάδων ἀπηρχαιωμένων πευκῶν νήσσαι καὶ χῆνες ἄγριοι διέδοκιναν ἀγελήδων καὶ διευθύνοντο πρὸς τὰς ὕχτας τῆς λίμνης **Huron** καὶ τῆς **Αρωτέρας Λίμνης**. Ὅση γυνὴν ὑπελείπετο κατὰ τὰ ἀνοικτὰ μέρη, ἐτήκετο ἐν τάχει ὑπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀνέμου, καὶ ἐρυθροπτέρυγα πτηνὰ ἐγόγγυζον ὑπὸ τὰς ὄας καὶ τοὺς φηγοὺς, προαγγέλλοντα τὸ ἔαρ. Κατὰ τὰς χώρας ἐκείνας, ψυχρὰς ὅσον καὶ ἡ Ῥωσία ἐν ὄρᾳ χειμῶνος ἂν καὶ καίνται εἰς πολὺ ὑψηλότερον πλάτος, γίνονται τὸν Μάιον ἡμέραι γλυκύνεται, καθ' ἃς τὰ φυτὰ ἀναπτύσσονται θαυμασίως· νομίζεις ὅτι βλέπεις αὐτὰ ἐξογκούμενα καὶ τὸν χειμῶνα ἀναβράζοντα καὶ ἀναθαίνοντα ἀπὸ τῆς ρίζης εἰς τὴν κορυφὴν τῶν φυτῶν. Τὰ στιλπνὰ φύλλα εἶναι γλαυκὰ ὡς ὕδατα λίμνης· ποὺ δὲ καὶ ποὺ, κατὰ τὰς τελευτωδεις θέσεις, κρέμονται ἀπὸ τοῦ ὕψους γυμνῶν κλώνων σωροὶ μακρῶν βρύων, οἵτινες δίδουσι παράδοξον ὄψιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Naί μὲν τὰ δένδρα εἶναι ὅμοια πρὸς τὰ ἡμέτερα, ἀποκτῶσιν ὅμως ἀπίστευτον μέγεθος, φαίνονται μεγαλοπρεπέστερα καὶ οἱ κλώνες αὐτῶν ἐκτείνονται ἀνετώτερον. Βλέπων τις αὐτὰ εἰς ἄκρον πεπυκνωμένα καὶ διὰ τῶν κλάδων καλύπτοντα τὰ γεννώμενα νέα φυτὰ ὑπὸ τοῦ καταπίπτοντος σπόρου, θὰ ἔλεγεν ὅτι συνασπίζονται χάριν ἀμύνης κατὰ τῶν ἀποίκων. Εἶναι ὅμως καὶ μελαγχολικὴ ἡ θέα, διότι φαίνεται ὅτι ἡ σιωπηλὴ καὶ ἡρεμὸς ἐκείνη φύσις περιμένει τὸν κύριον αὐτῆς καὶ δεσπότην. Δὲν εἶναι ἄρα παράδοξον ὅτι νέα κόρη, ἐλθοῦσα ἐκεῖ νήπιον ἔτι, ἀπέκτησαν ἕξεις μελαγχολίας καὶ μελέτης. Ἡ Γιαννοῦλα, μόνη πάντοτε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαπτο περιπαθῶς, ὅστις ὅμως οὐδ' ἐμειδία, ἡσθάνετο κρυφαίαν τινὰ καὶ ἀνεξήγητον αὐτῇ ἀνησυχίαν.

(Ἑπεται συνέχεια.)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἐπιγραφαὶ ἀνέκδοτοι τῆς νήσου Κύπρου.

ὑπὸ

Δ. ΠΙΕΡΙΔΟΥ.

(Ἐκ τῆς *Revue Archéologique*.)

Καὶ ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν ἀρχαιολογικὰ περὶ Κύπρου ἄρθρα, ἐκ τῶν περιοδικῶν τῆς Ἑσπερίας Ἑβρώπης ἐρανισθέντες αὐτὰ· σήμερον δὲ μεταφέρομεν ἀπὸ τῆς *Ἀρχαιολογικῆς ἐπιθεωρήσεως* τῶν Παρι-

σίων (*) τὴν ἀκόλουθον πρὸς τὸν Κόμπα de Vogüé ἐπιστολὴν τοῦ Κυρίου Δ. Πιερίδου.

Ἐκ Λάρνακας Κύπρου τὴν (13) 23 Δεκεμβρίου 1865.

Κύριε Κόμπε! Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐπισυνάψω ἀντίτυπα τεσσάρων ἐπιγραφῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ.

« Δέξασθε κτλ.

†.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

ΣΟΑΝΤΕΙΩΝ Ο ΘΙΑΣΟΣ ΤΗΣ
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΝ
ΣΤΑΣΙΟΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΤΙΜΑΓΙΟΝ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΙΜΙΔΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΑΥΤΗΣ ΑΡΙΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΙΟΥΣ ΑΥΤΟΥ ΣΤΑΣΙΟ
ΒΟΙΣΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΕΟΝΤΑ ΑΡΙΣΤ
ΧΟΝ ΣΤΑΣΙΟΙΚΟΥ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΙΜΟ
ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΚΑΡΙΟΝ ΒΟΙΣΚΟΥ
ΟΝ ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΝ

ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΤΗΣ.

ΕΙΣ ΕΛΤΙΟΤΕ

Ἀγαθὴ Τύχη

Σοαντείων ὁ θίασος τῆς
Ἀρτέμιδος Τιμοκράτην
Στασιοίκου καὶ τὴν γυναῖκα
Τιμάγιον τὴν θυγατέρα Τιμίδα
καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Ἀρίσ[την]
καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Στασιό[ικον]
Βοίσκον Ἀριστοκρέοντα Ἀριστ[οκ]
χον, Στασιοίκου τὸν υἱὸν Τιμο[κράτην]
τὴν θυγατέρα Κάριον, Βοίσκου [τὸν υἱὸν]
ὃν Τιμοκράτην

Εὐνοίας ἔνεκεν τῆς
εἰς ἑαυτοὺς.

« Πλάξ γρανίτου ραιοῦ ὕψος 0^μ. 33—πλάτος 0^μ. 44 — 0^μ. 09.

» Τὴν πλάκα ταύτην ἔλαβον παρὰ φίλου εὐρόντος αὐτὴν ἐντὸς οἰκίας ἀγορασθείσης παρ' αὐτοῦ ἐν Λάρνακι. Πόθεν δὲ μετεφέρθη δὲν ἠδυνήθην νὰ μάθω, ἐπειδὴ ὁ πρότερος οἰκοδεσπότης εἶχεν ἀποθάνει.

« Εἰς τὰ ἐλιγάρθμια τεύχη τῶν ἐνταῦθα ἀθλίων βιβλιοθηκῶν μας μίαν μόνην Σόαντον ἀπαντῶμεν, τὴν τῆς Καππαδοκίας· ἀπετάθην λοιπὸν πρὸς φίλους ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀνευ αἰσιωτέρου ἀποτελέσματος. Καὶ ὅμως ἀπίθανον ἐθεώρουν τὴν ἐξωθεν μετακόμισιν τοῦ λίθου, διὰ τὸν λόγον μάλιστα ὅτι τὰ ὀνόματα Στασιόικος, Βοίσκος, Ἀρίστη, συνθεστάτα ἦσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κυπρίοις.

» Ἐν τῇ ἀμνησίᾳ ταύτῃ μοῦ ἤλθεν εἰς τὴν ἐνθύμησιν (διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος) Τουρκι-

(*) Ἰούλιος, 1866.